

# BUNJEVAČKA I ŠOKAČKA VILA.

## ODZIVNICA. \*)

Nije li mi opet mila  
Prisaptnula nješto Vila,  
Ti me pitaš slatki Ivo ?  
Pak da to u pjesmu skitim,  
Te Bunjevki da pohitim,  
E da bi ju tim darivo.

### I.

Vile, naših gorah kćerke,  
Čudne li su, braco, zvierke :  
U narodu ko li častne,  
Ko li divne, ko li krasne,  
Ko li majke sve umjeće,  
Što ju ljudski um pokreće,  
Te se srdce sladi njome,  
Ko dražesti divne mome, —  
Toli su ti čudi čudne,  
Ko prokšeno, mazno diete,  
Koje majke brižne, trudne  
Ljubav, napor s' uma smete, —  
Pak ti svoju volju tjera  
Jogunasta poleg smjera...  
Tako Vile umjetnice  
Kadkada su jogunice.  
Pak ju sestri, pak ju moli  
U sried svoje nužde, smeće, —  
Išti duha, prosi snage,  
Nemaš sluha kod nedrage.  
Jogunica, da odoli  
Ni šapotom neće, neće...

Kraljevića, znaš li, Marka,  
Brodaricom kad se bori  
Do poldneva ljetna, žarka,  
A nemož' ju da umori ;  
Popanula već ga pjena  
Biela, braco, i crvena,  
I tek kad u krvi znoju  
Posestrimu viknu svoju,  
Rad zakletve nju ukori,  
Kom mu pomoć viek obreće,  
Onda istom mu priteče,  
Brodaricu šad umori.  
A pjesnici, sirotani,  
Letom premda sokolići,  
Nisu ipak Kraljevići, —  
Nit za pievku viek pozvani.  
Mirno srdce bit jim mora,  
Ogledalo ko jezerca,  
Za da ikog bez napora  
Razkrile na polet perca,  
Te se dignu s' mašte daha

Vrh zemaljskog toga praha  
U visine one sjajno-tračne,  
Samo višim bićem pristupačne.

Il' vanjščina toga svieta  
U suglasju divnom, trajnom  
S' njinim srdcem biti mora ;  
Da jim polet ništ' nesmeta,  
Već u mislih toku bajnom,  
Lebdeć oko svog uzora,  
Jedna drugu stiže, prati,  
Ko talašci umiljati  
Jedan drugog, što no grli, ljubi,  
U pučini dok se neizgubi...

Il' jim srdce razdragano,  
Ogrijano, usijano  
Mora biti kakvom slasti,  
Kakvom željom, kakvom nadom,  
Plemenitom kakvom strasti,  
Il' za boljak ljudski radom,  
Ili srećom kom nenadnom, —  
Da preziruć sve protimbe  
Lažna svieta laži, himbe,  
Jednakošću mirnom, hladnom,  
U svog svieta slasti živu,  
Te sokolu slično sivu  
Uzdignu se a na mašte krili,  
Opievajuć srdeca uzor mili...

A uz takov mir i sreću  
Srdeca tako razdragana,  
I Vile ti rad prilieću,  
Pak jim šapću iz tihana ;  
I nezvane šapću, poje,  
Sve se ljepše misli roje. —

Nema l' toga, pjesme nema,  
Ili nije pjesma prava,  
Da ti srdce uzhićava —  
Duh pjesnika ko da driema,  
Teška su ti krila mašti,  
Pak se zalud pjesnik pašti,  
Da ga uzbudi, da se uzvije  
U krajeve zlatne one,  
Gdje no divni glasi zvone,  
Ako Vili volja nije,  
Da na pomoć mu pristane,  
Duhom svojim ga nadahne...  
A što tek da kažem, rode,  
Kad pjesniku jadovniku  
Kakvi jadi srdce skuće ?  
Kad toliko se razplode,  
Da ga danju, noću muće ?  
Te ko vrani ti gavrani

\*) Vidi primjetbu Urednika na svrsi pjesme u 16. broju šok. i bunj. novinah, naročito šok. i bunj. Vile.

Bez prestanka srdce kljuju?  
 Ili kad mu sudba kleta,  
 A kovarstvom zlobna svieta  
 Na srdašce baci guju, —  
 Pak ujede zanj ga tako  
 I otruje svojim jedom,  
 Da mu sav sviet mrzak jako,  
 Crn i mrzak i pogledom...  
 A kad bi mu možno bilo  
 Svog tek srдца kusić dati,  
 Svietu bi se zamračilo.  
 Moro bi se otrovati...

Tomu pobro se nečudi,  
 Jer je srdce u pjesnika  
 Mehke ćuti tol' prepuno,  
 Da na njemu svaka slika,  
 Budi krasna, ružna budi,  
 Utisne se i ostane.  
 Nježno ti je ko zrcalo,

Pram kom kad bi dahom duno,  
 Zamagli se i zamuti,  
 Dok dah na njem neusahne...  
 Nježno ti je, treba malo,  
 Da mu slatki pokoj srušiš,  
 Da mu slasti vir zagušiš; —  
 Ko leptira šar-kreljuti,  
 Kojih čim si se dotako,  
 Ma kol' nježno i polako,  
 Nestade jim krasa, dike,  
 Divne boje šarolike...  
 Stoga je u svojoj sreći  
 Pjesnik sretan nad svih ljudi;  
 A u svojoj tuzi, smeći,  
 Onaj jadnik sinji, trudi, /  
 Koj, ako mu seja Vila  
 Nepodigne duhu krila,  
 Snoseć svoje gorke tuge, jade  
 Samo tužit, cvilit, plakat znade.\*)

Milanko.

## MILANA HISTORIČNA PRIPOVIDKA ZA MLADEŽ I ZA RODITELJE.

OD NIKOLE GJORGJEVIĆ VUKIĆEVIĆA.

### IX.

#### SLUŽAVKA.

Prispe i subata. Dan je taj bijo žalostan po porodicu ugljarovu, jer je to jutro Milana u službu polazila. I Milana je s tužnim srcem ostavila mirnu dolinu, u kojoj je cilu godinu dana spokojno živila. Njoj je bilo teško rastati se od čestite porodice Markove, koja je nju kao malo vode na dlanu držala i u svačemu joj ugadjala. Ona je već naprid bila iskusila ćud svoje buduće gospoje, i znala kakva ju beda u Brestovcu čeka, ali se od svega toga nije dala uplašiti. Očca viditi, dvoriti i posluživati, pa možda vremenom i izbaviti ga, to su bile misli, i namire njene, koima je za ljubav gotova bila sebe tako velikodušno žrtvovati.

Na kapiju šume kod onog kamenitog krsta oprosti se Milana s Markom i Smiljanom, a Ljubica podje s njom u Brestovac i pomogne joj zavežljaj s haljinicama nositi.

Vratarica ih obadve lipo dočeka, i vrlo joj milo bijaše, što joj je Milana od kuće nekoliko ručica lana na poklon donela bila.

Posli podne sa suznim očima oprosti se Ljubica od Milane. „Neplači divojko! — tišeći ju rekne vratarica — tebi su naša vrata uvik otvorena. Možeš nam svake nedilje dolaziti i smrčaka donositi, pak ćeš tako i sestru tvoju obilaziti, a i put će ti se pošteno naplatiti.“

Pošto Ljubica otide, posadi se vratarica u veliku slamnu stolicu, što je kod peći stajala, namrgodi se malo, i pokazujući prstom na zemlju rekne Milani zapovijajući glasom: „Milo, stani tu prida me na ovo misto! Ja imam prije svega s tobom nekoliko riči progovoriti. Samo dobro pazi.“

„Ljudi vele da sam ja ljutita kao ris, da se kod mene ni jedna sluškinja nemože zadržati, i da sam za pet godina dvadeset sluškinja prominila. Ja ću ti ih dakle sad opisati:

„Prva je bila Jegda, — ali neću da ti kažem kako se koja zvala, da neizidju divojke na glas. Jegda je ve-

lim bila ponosita. Sve je htela da bolje zna neg ja. U sva čemu je htela da joj se za pravo dade. Jedanput joj za goru kolači, te su se crnile kao ugljevlje, a ona je jo bila toliko bezobrazna, pa je meni u oči rekla da tim kolačima ni knjeginja nemože zamiriti, a kamo li jedna vratarica. Na ovo se ja razljutim, i pokažem joj vrata.

„Druga je bila nezadovoljna i naduvena. Nije jo bila po volji naša rana. Sve mi je prigovarala da je mala plata, a veliki posao. Ja se naposlidku razjidim, pa jo rekнем; „Todo kad ti nije pravo, a ti idji u službu tamo, gdi je velika plata a malo posla.“

„Treća je bila prava linčina. Nije se htela sagnuti da što uradi. Sudi su joj uvik neoprani ostali. Kad ju čovik kud pošlje, mogao se sit načekati, dok je natrag došla. U jutru sam je morala po deset puta buditi, i vikati: ustani već jedanput lina Mando! Da je nisam s batinom svako jutro razbudila, valjada bi još i sad spavala. E sad ko bi mogao s takvom linčinom na kraj izići. Ja sam bome trpila niko vrime, pa onda je sčepam za ruku i istiram na polje, nek idje kud je oči njene vode.“

„Četvrta je bila oblaporna. Nije moglo od nje ni mliko, ni sir, ni slanina ostati. Gdigod je šta u kući našla, sve je prožderala. Jedanput odem u goste, i vratim se, prije neg što sam mislila, kući. Izdaleka opazim da se moj odžak dimi. Kad udjem u kujnu imam šta i viditi. Moja ti se Pokeja posadila na ognjište pa peće na masti lakumiće. Do trista vraga! povičem ja, vuci mi se isprid očiju nevirna trago!“ — i tako ju odma s mista odtiram.

„Peta je bila haljkava i neoprana. Neditljom se nesrića znala lipo obući i napađirati, ali težetnikom bila je tako masna i prljava da bi joj se s haljina akovče masti naciditi moglo. Izgledala je ko kakvo strašilo. Nju mi je knez zapovidijo da odtiram, jer veli nije lipo da ovako strašilo ljudma u oči padne čim u Brestovac udju.“

„Šesta je bila zaboravna i nesmotrena. Nije bilo dana, kad nije kakvu štetu učinila. Danas je razbila lonac, sutra šerpenju, prikosutra zdilu. Ja sam je svaki dan lipo svitovala, ali naposlidku kad mi je već i čašu

\*) Iskustvo tvrdi istinu da se samo jedan dio ljudi veseli, dočim četiri jadikuju. Radi ovih mora pisnik svoje jade oplakivati, da ovima odlane, kad njegove žalbe štiju. Ured.

razbila, čujem gdi ništo zveknu, pa izidjem u kujnu, ona se trgne i razbijenu čašu sakrije, ali ja ju nadjem u pomijama, i na to se tako rasrdim, da sam ju s mista od-pustila.

„Sedma je bila brbljava. Sve je na vrati prisluški-vala, šta se u sobi govori, pak je glasove raznosila i spletke pravila. Kako je štogod čula, odma je kao u bu-banj udarila i po svom svitu razglasila. Bre neću ja tu blebećušu u mojoj kući trpiti, — rekнем ja, — i tako ju odma posli nekoliko dana odtiram. — Ali gle čujem gdi me nitko od gore viče. Valjada je knjeginja, zato mo-ram ići da čujem kakva je zapovist. Ovo što sam ti sad očitala, neka ti bude za sad dosta. Uzmi se na um, i ču-vaj se, da ne budeš kao te divojke, jer ću i tebe morati od-pustiti. U nedilju kad dospijem pripovidaću ti još onih 13 divojaka što su kod mene služile, pa sam ih sve jednu za drugom odtirati morala.

Milana uvidi da vratarica više govori nego što tri-ba, i da ima dobar jezik, ali ipak pomisli u sebi ovako : „Sluškinja, koja jednu ma koju od tih pogrišaka na sebi ima, zaslužuje ukora, i domaćica, koja na red, čistoću i vridnoću drži, nemože s takvom zadovoljna biti. Ja ću se čuvati ne samo od tih nego i od svake druge pogriške i gledaću da mojoj sadašnjoj gospoји u svačemu po volji budem, a svu njenu viku i prasku trpezljivo ću pod-nositi.

Milana bijaše zaista obrazac dobre služavke, ona slu-žaše po nauci svetih apostola svojim vrimenim gospodarima ne samo zato, da njima bude po volji, nego još većma zato, da Bogu s tim ugodi. Ona je bila vridna i okretna. Milana je bila gledati kako s voljom sve svoje poslove odpravlja, i nečekajući da joj se zapovidi. Bakarne sude držala je či-sto i u redu na polici, da ih je milina bilo pogledati kako su se svitlili; zemljano sude je brižljivo čuvala da se ne-razbiju. Na svašta je pazila i nije ni jednu iglicu na zem-lji ostavila, nego ju je na svoje misto odnela. Što se u kući dogodilo, o tom ni ričice nije nikome govorila. Bila je zadovoljna, i starala se, da se svagda vesela pokaže. Kad je u čemu pogrišila, molila je za oprostjenje pripoz-navajući svoju pogrišku. Kad je nakarana bila umila je oćutati, njeno krotko angjeolsko lice i njeno smirno ću-tanje kadro je bilo i samu žestoku vrataricu ublažiti, ta-ko da se ova za kratko vrime prominila, i muž joj se nije mogao dovoljno načuditi što je sad već prošao po koi dan bez svadje i inada, bez vike i lupe. Tako je trpljiva i smirena Milana vladanjem svojim i samu žestoku i zbog bisnoće svoje na daleko poznatu Pelu ništo malo popra-viti i dotirati kadra bila.

Pri svem tom služba je Milani našoj vrlo teško pa-dala. Ona je u finim ženskim poslovima vrlo višta bila, ali mnogi poslovi koje je kao služavka raditi morala, za nju su teška bila : svako jutro prija zore ustati, kravu naraniti, drva i vodu doneti, vatru naložiti, sude prati, sobu i kujinju čistiti i druge ovakve poslove svršivati. U mlogi poslovi početka nije se znala najći, i zato ju je go-ropadna vratarica grđila i svakojaka joj imena izdivala.

Kad bi ona tako od rane zore pa do mrkloga mraka radeći i svakojake pogrde slušajući umorena i nevesela u veče u svoju kletku došla da spava, svagda bi se još po pol časa Bogu molila. Često bi otvorila prozorčić svoj i sa suznim očima gledajući zvizdama obasuto nebo, ovako se molila : „Bože blagi sve ove patnje podnosiću ja rado, samo da mogu otcu mom kad tad nesrično stanje odlakšati!“ (Slidi.)

## RODITELJI MORAJU U GOJITBI ILITI ODHRA-NJENJU DETCE SPORAZUMITI SE S UČITELJI.

Slogom rastu male stvari,  
A nesloga sve pokvari.  
Narodna poslovice.

### I.

Bacimo pogled na koji mu drago predmet Božjega svieta, svagde ćemo opaziti i okom viditi neku Bogom naredjenu slogu i medjusobno sporazumljenje. Eno goré zvezdovito nebo, na kojemu nepribrojna zvezda spora-zumljenjem božje naredbe divno putuje sve slogom i stanovitim redom. Evo dolé na zemlji gledajmo sitnoga mravka i drobnu pčelu, kako to sve u slogi i sporazum-ljenju radi, i izlaže nam na čudo plod svoje sporazumne radnje. — Nu što da rekнем o medjusobnoj slogi i spora-zumljenju umnih i duhovitih stvorovah božjih?

Ovaj svit jest neka učiona (škola) vižbanica, pred-bježnica i kolotečina života nam, gdje se moramo svi sta-novitim redom u slogi i sporazumljenju kako vičnje, tako medjusobne nepokvarene volje težiti i raditi za postići onaj cilj, koi nam je na stazi života oprideljen. Znamo, da svako životno i važno zauzeće trebuje spremne i spora-zumne volje i snage; nu što je veće i važnije od od-hranjenja mladeži, što bo sačinjava najglavnijom zada-ćom čovječanskoga života. Iskustvo nas opomenom uči : da čovek od djetinstva kojom stazom života uputi se i udari, s nje se natrag nepovraća; pa dočim se o ovoj is-tini životom osvedočavamo, sledi : „da čovek (t. j. dete) na stazi Bogom naznačenoj svomu odredjenju napredo-vati uzmogne, valja da se njegove prirodjene sile svrhi-shodno pobude i da jim se pravac dade, a klice iz kojih zlo proniče da se uguše. Čoveka k svomu odredjenju do-vesti, reći će njega odhraniti.“ K ovomu pako uzvišeno-mu poslu po Bogu su pozvani i odredjeni roditelji i škola. Roditelji i učiona sačinjavaju jedno te isto odgojilište, u kojem su oni poglavita dva činbenika koja moraju uzko medjusobno spojena biti i jedno drugo možno i sverhi-shodno podpomagati. Oni su pozvani na obranu kriposti, i na oprezno razvijanje duševnih sila mladeži, kao i na utvrđenje ćuti u dobru. Pa zaoto : roditelji se moraju sa školom t. j. s učitelji prijateljskom ozbiljnošću spora-zumiti, te detcu kanoti pod jednim područjem najprvo voditi k svojoj izvornoj duševnoj krasoti, zatim voditi k razboritosti, okretnosti i plemenitoj kréposti.

Nu naše mile mladeži vi roditelji, vi otci i majke ! Možda to još nije vami dosta jasno i razgovetno ? detcu dobro i valjano odhraniti iliti odgojiti, možda je to vami neshvatljiva i nedokučljiva zagonetka ?

Čujte ! veliko je zlo ; — velika je vika, velika tuž-ba ! Mladež se je vrlo razuzdala, većinom udarila stran-putice. Dětca vam nisu onakova, kakva bi trebalo da su i da budu ! Ta tko je tomu kriv ? Tkogod je, velik je krivac, velika je krivica ! Tu veliku krivicu vi bacate na školu t. j. učitelje a oni opet na vas. I ndi gdje je i tko je krivac, po kom širi svoje pakleno kraljestvo kleta kri-vica ? Krivac se tomu mora pronaći, niti on smi više na vaš trošak i na vašu golemu štetu boj vojevati. A da mo-žete tog krivca dobro u lice spoznati, te s puta vam što prie ukloniti, evo ću vam ga otkriti, a to je : nespora-zumljenje medju vami i učitelji.

Vi roditelji naše mile mladeži ! Evo vam zabrinut hitim, da se svami otvorenim i čisto bunjevačkim srcem porazgovorim, a to iskreno porazgovorim o dobru ne samo vašem, nego po vami o dobru ciloga nam milog

rođa. Ovo pako dobro, o kom vam kanim govoriti jest dragocenije od suhoga zlata, a to je : valjana gojitba ili odhranjenje djetce vaše, a mladeži naše.

Pitam vas sad najprvo : znate li što će reći djetcu valjano odhraniti, odgojiti? Čujte! Evo kršćanske pedagogije (nauk o odhranjenju) glavno načelo glasi ovako : „Odhrani čovjeka tako, da bude vrstan Isukrsta nasljeđovati i da mu sveudilj spodobniji i sličniji bude!“ Ili u obširnijem smislu odhraniti znači : hotomice djelovati na razvítak i na nastavno obrazovanje još nerazvita i neizobražena čovjeka, koje ga usposobljava, da si može vlastitim svojim biti vodjom kroz ovu dolinu od suzah, i da može svoje odredjenje valjano postići. Odhranjenje ima biti pomoćnicom i rukovoditeljicom, ono ima čovječanske sile uzbuditi, ima jim svrsishodni pravac dati i ima napokon nevina pitomca tako usposobiti, da se sam nadatle naobraziti može<sup>1)</sup>. Dakle na veliki i sveti posao jeste pozvani vi roditelji sa školom, odgovornošću jeste obvezani na izpunjenje uzvišene zadaće vašeg roditeljskog stališa. A kako i ne?! Ta Bog, koj vam je dao srce, dao vam je ujedno u njemu čuvstvo i nagon, da čuvstveno ljubite i njegujete ono, što no vam je od srca odpalo. A to su vam djetca!

De pogledajte samo krotku ovčicu, mirnu golubicu, brižnu kvočku, kako to sve po nagonu svomu nam na čudo ljubavju i brižljivosću njeguje svoje čedo prema svojoj naravi. Nu kakovom istom ljubavju i kolikom brižljivosću morali bi sdušno njegovati djetcu, miljenčad svoju, koju vam je Bog izručio : da ju odgojite njem na slavu, vam na radost i veselje a njim samim na korist.

Vi roditelji čujte te zapamtite! Vaše okrilje, jest onaj tako rekuć neoskrvnjeni zemaljski raj vaše djetce. Vaša kuća (dom), jest jedna živa, najbolja škola; jest tako rekuć malo nebo, gdje vam je u djetci vašoj prėsadjeno cvěće nebesko. Vi ste djetci svojoj ne samo apoštoli nego vidljivi angjeli. Vaš glas, njim jest živi odjek božje volje iz prostorjah nebeskih. Vaš život, jest djetci vašoj otvorena knjiga života, otvoreno sveto pismo, iz kojega vam se djetca živo na oči uče i usavršavaju. Vaš ugled, jest najčvrstii stup, pri kojem su vam djetca vezani vezom poslušnosti i pravedna straha.

Eto vam u kratko rečeno : što ste, to jest, što bi imali i morali biti.

A kao takovi, mislim možete si sami lahko domisliti, kako bi imali svoju djetcu odhranjivati, djetcu, o kojoj sam Isukrst reče : „Dajte malenim da k meni dodju.“<sup>2)</sup>

(Slidi.)

#### O ZDRAVLJU.

(Produženje.)

Kad je Bog Adama i Evu iz raja zemaljskog izgonio, u haljinu ih obuko ne samo zato, da se jedno u drugom nesmućivaju i u međjusobnom društvu čednost neokrnjenu sačuvaju, već i zato, da svoje zdravlje uzdržavaju.

Haljina ima više pridstavljenih svrha, radi čega uvijek tako mora biti opravljena, da se svaka dokućiti može. Prvo treba da čovika goloću pokriva, ako je dakle tako skrojena da vridja čednost, onda već neodgovara jednoj cili, košto to vidimo u nikojim okolišu kod ženskog spola da miru čudorednosti prilaze. Haljina brani od zime i vrućine, dakle već odtud se vidi, da za lito i zimu

<sup>1)</sup> Učitelj u Školi l. 85.

<sup>2)</sup> Mark. 10, 14.

jedna nemože biti, ako nebi jedina iznimka po šubu bila, o kojoj tvrde : da je u zimu vruća a u lito ako se izvrne ladna. Može biti da je što i istina, al opet je virovatnije : da su široke gaće i košulja slavianska za lito, a kožuh i šuba za zimu povoljnija, ipak tako, da se to onda samo potribuje kada vrime iziskuje; jel ako će mo tu istu haljinu kojom zimu odbijamo i u grijanoj sobi na sebi držati, onda se tilo upari, i kad napolje izidjemo lahko se razladimo.

Čudno je kad vidimo da Šokice u zimu žale zakaljat čizme pa do crkve idju bosa i te samo na vrati navuku. Al pametno čine što sobom komad ćilima nose i u crkvi ga pod noge stavljaju, jel nemože se dosta karat običaj, koji se kod nas uselio : da crkve kamenom postavljamo, što je po zdravlje i liti i zimi jednako škodljivo. Želiti da 1½ ili dva sahata virni na kamenu stojeć iztrajaju, jeste želiti da zdravlje svoje ubiju. Pamet je zato da umuje. Dakle premako su stari kamen u crkvu uneli, al poklem smo mi njegovu škodljivost zapoznali, tribalo bi ga daskama postaviti, pa bi mnogo manje ljudi болоvali. Ako nećemo crkve da grijemo, barem neka ih većma nego što mora biti neizladimo. Na kamenu ili ledu stajati to je svejedno, a snoge i glave ozebe ili se razgrije čovik.

Gdikoji žale haljinu zakaljat pa vole ovu kad je kaljavo vrime kod kuće ostavit i ozebst, a drugi se zaljubu u svoj struk, i voli nazebst, nego ovaj zakrit. Istina da haljina mora i lipotu čovika podizati, al radi toga nije slobodno svoje zdravlje u pogibel staviti. Žalostno iskustvo je dokazalo da je i haljina ako je neugodno skrojena takodjer za zdravlje škodljiva — i to onda ako je suviše alvatna ili otisnjena.

Kad će se naše zanatlije na tu izvrstnost uzpeti, da znali budu haljini ugodan kroj dati? Sigurno onda kada prvo crtati drugo esapiti umili budu; jel dok miru na pamet uzimaju, to jest miri se rugaju, donle nikad dobro krojiti neće umiti : istom će nagadjati. Umitni kroj prvo reši čovika drugo ostavlja mu podpunu tila slobodu, dok fušerski kroj čovika kao nakazna i sapeta pokaziva.

(Slidi.)

#### OBJAVA.

Mjeseca listopada ove godine ugledat će svitlo Božje temišvarskom štampom molitvena moja knjiga „Isusovka.“ — U njojzi je točno opisan život Isusa-Krsta, Bogočovika, Odkupitelja našega; u njoj su izabrane crkvene i prigodne molitve, — u njoj najvažnije crkvene pjesme prve knjige i vrsti. — Stavljena je na razzudbu o podnožje svete crkve katoličke. — Oblika je, kog i „Vinač;“ — papira biela i gladka; — sadržaja obširna i važna; — jezika čista i lagana. — Iznašat će preko 35. štampanih tabakah, i vridit će komad tvrdo vezan forintu dvadeset novčićah a. vr. — Uz tegotne izpravke doštampan je već šestnajsti arak. — Pozivljem dakle uljudno svu gospodu častne i rodoljubive naše svećenike, mile moje znance i prijatelje, mio i pobožan naš narod i sve njegove vridne dobrotvore, da mi bratinski dotle dojave : koliko iztisakah da jim plaćenom poštom pošeljam u svoje vrime?

Tko hoćeš vrstna molitvenika, — od 1000-u knjigah da dobiješ koju, — najavi se meni spisatelju i izdavalju njegovu. — Umoljavam gg. urednike jugoslavenkih naših listovah, da naš mili rod ubaviste o pozivu mom.

Sa Šumbrega (kraj Mohača), miseca kolov., 1871.

Blaž Modrošić, kapelan.